

Απλές ζωές με θέα

Επιμέλεια: Ξενοφών Α. Μπρουντζάκης

Μεσούντος του ασυνήθιστα ζεστού αθηναϊκού καλοκαιριού του 1992, στο κεντρικότερο σημείο της χώρας, στην πλατεία Συντάγματος, το ξενοδοχείο Athens Excelsior προσφέρει υψηλές υπηρεσίες στους πελάτες του. Στο περικλειστο περιβάλλον του, στο εσωτερικό του πολυτελούς οικοδομήματος, η ζωή μοιάζει διαφορετική, περιορισμένη μέσα σε αυστηρούς κανόνες που δεν μπορούν να αμφισβητηθούν. «Έξω» η πόλη ανήκει στους πολίτες της, υπηρετεί τον πολίτη. «Μέσα» το ξενοδοχείο ανήκει στην επιχείρηση και εξυπηρετεί τον πελάτη. Οι διαφορές είναι συντριπτικές και για τους εργαζόμενους του ξενοδοχείου. Το βήμα καθώς διαβαίνουν την είσοδο είναι ένα βήμα σε μίαν άλλη επικράτεια, σε μίαν άλλη ζωή, πολύ μακρινή από τη δική τους. Ο κόσμος τους στο ξενοδοχείο είναι μια σειρά από κανόνες και καθήκοντα. Όλα είναι αυστηρά προδιαγραμμένα καθώς δεν επιτρέπεται καμιά παρέκκλιση – κυρίως δεν γίνονται ανεκτές οι εκπλήξεις. Όλα είναι ρυθμισμένα στη σωστή δόση: εκφράσεις, συμπεριφορές, συναισθήματα.

Λουκία Δέρβη
Θέα Ακρόπολη
Εκδόσεις: Μεταίχμιο
Σελ.: 212

Ωστόσο, ταυτόχρονα με τον πολύχρωμο και ιδιότροπο περαστικό κόσμο του Athens Excelsior, μια στρατιά εργαζομένων προσπαθούν να βάλουν σε τάξη τις δικές τους ζωές, άλλος όρθιος και χαμογελαστός στη ρεσεψιόν, άλλος στον πάγκο της κουζίνας, άλλες μέσα σ' ασυμμάζευτα δωμάτια. Κινούνται καθημερινά μέσα και έξω από τον εαυτό τους, σε διαρκή ετοιμότητα απέναντι στους πελάτες, αμήχανοι απέναντι στη δική τους ζωή.

Τα ξενοδοχεία σαν χώροι, δεν άφησαν αδιάφορη τη λογοτεχνική έμπνευση – δικαίως και για πολλούς λόγους. Στο συγκεκριμένο βιβλίο, η **συγγραφέας** αξιοποιεί το ξενοδοχείο ως λογοτεχνικό υλικό εντάσσοντάς το, με αφοπλιστική απλότητα, στην καθημερινότητά μας. Και μην ξεχνάμε ότι ως τουριστική χώρα όλοι λίγο ως πολύ διαθέτουμε «ξενοδοχειακές εντυπώσεις». Η ιστορία του βιβλίου επιχειρεί αυτό το καθοριστικό βήμα από τον δρόμο στο εσωτερικό του ξενοδοχείου. Να

πρόκειται άραγε για έναν συμβολισμό εξιδανίκευσης της πραγματικότητας;

Ωστόσο, οι ήρωες κουβαλούν τις ταπεινές τους ιστορίες εντάσσοντάς τες στον πολυτελή διάκοσμο του ξενοδοχείου. Θα έλεγε κανείς ότι η Δέρβη – ίσως... διαβολικά – επιχειρεί μια «βεβήλωση», τοποθετώντας λαϊκές ιστορίες σε ένα τόσο αυστηρά αριστοκρατικό περιβάλλον. Και αυτό το ολοκληρώνει με την αβίαστη διήγηση η οποία δεν εκβιάζει καμιά μεγάλη ιδέα ή ιδεολόγημα, δεν τραβά κανέναν από το μανίκι. Στη διήγηση δεν υπάρχει καμιά διάθεση εντυπωσιασμού. Αντίθετα, η απλότητα δημιουργεί στον αναγνώστη ένα αίσθημα οικειότητας και ταύτισης, αφήνοντας ορθάνοιχτη την πόρτα μιας πιο απαιτητικής ανάγνωσης.

Ακόμα πιο ενδιαφέρον είναι ότι διαλέγει στο κέντρο της χώρας, στην πιο κεντρική πλατεία της πρωτεύουσας, το πιο κεντρικό και πολυτελές ξενοδοχείο με θέα την Ακρόπολη για να μιλήσει για τις πιο καθημερινές, ταπεινές αλλά πολύ πραγματικές ανθρώπινες ιστορίες, φωταγωγώντας έτσι τη σημασία των απλών ανθρώπινων καταστάσεων.